

новия си станъ, падна единъ снарядъ, изстрелянъ отъ турския крайцеръ отъ Кара-бурунъ. Въ 15 часа полкътъ се разположи на станъ. Назначи се въ охрана 1-а дружина, която изпрати: 1-а и 2-а роти въ предни постове, 3-а рота — резервъ на преднитъ постове, а 4-а — прикритие на артилерията.

I и III армии настъпваха при предположение, че ще срещнатъ или настигнатъ турската армия, преди тя да е достигнала Чаталджанската укрепена позиция. На 31 октомврий армиитъ трѣбваше да организиратъ позиция на заетитъ мѣста, която да послужи като база за преминаване въ атака на Чаталджанската позиция. На полка се заповѣда да заеме и укрепи позиция на височината източно отъ Тарфа. На 31 той остана на мѣстото си и почна да укрепява дадената му позиция. Когато къмъ 15 часа 2-а и 3-а дружини излизаха да работятъ на позицията, по тѣхъ отъ укрепената позиция Чаталджа турцитъ откриха силенъ шрапнеленъ огънь, отъ който бѣ убитъ единъ и ранени тринадесетъ войника. Една наша с.с. батарея отговори и огънятъ се прекрати. Обаче следъ известно време отъ страна на противника артилерийскиятъ огънь наново се поднови и трая до вечерята. Презъ нощта дружинитъ продължиха работата по укрепяването. На 1 ноемврий позицията се зае: бойна частъ — 2-а дружина (две роти) и 4-а дружина (три роти); полкова поддръжка — две роти отъ 2-а и една рота отъ 4-а дружини. 1-а и 3-а дружини останаха въ бригадна поддръжка. На 2 и 3 ноемврий се укрепяваше позицията и се изучаваеше мѣстността предъ нея.

Холернитъ заболявания въ полка презъ това време твърде много се увеличиха. Холерата, пренесена отъ азиатскитъ войски, върлуваше въ голѣми размѣри въ турската армия. Тя взе страшни размѣри следъ сражението при Люле-Бургасъ — Бунаръ-Хисаръ. Пътътъ на отстъплението на турската армия бѣше осѣянъ съ трупове на умрѣли турски войници. Заразата намѣри добра почва и се предаде и на нашитъ войски още следъ Бунаръ-Хисарскиѣ боеве.

Презъ шестдневния непрекъснатъ походъ на Сливенци изъ безкрайната хълмиста пустиня на Странджа планина полкътъ буквално гладуваше. Войниците бѣха събрали и последнитъ трохи изъ сухарнитъ си торби, а отзадъ нищо не идѣше. Бързото движение, постояннитъ дъждове, лошитъ и кални пѣтища прѣчеха на правилния подвозъ на хранителни припаси. Отъ глада и голѣмитъ усилия хората бѣха изнемощѣли и отпаднаха. Една тайна зловеща ржка, невидима, но мощна, се прострѣ надъ изпититъ и изнемощѣли фигури на героитъ Сливенци. Тази ржка, по-страшна отъ топоветъ и куршумитъ, покоси много повече жертви, отколкото боеветъ. На 29 ноемврий полкътъ имаше 100 заболѣли отъ холера, които останаха въ Караджакой, и нѣколко смъртни случаи. На 1 ноемврий имаше 12 смъртни случаи, а на 3 ноемврий, въ навечерието на атаката на Чаталджа, имаше 1100 човѣка заболѣли отъ холера, което бѣше повече отъ четвъртината отъ наличния съставъ на полка. А страшна бѣше смъртта отъ тази болестъ. Заболѣлитъ войници изживаха сърдцераздирателно размѣтенитъ си очи и благославяха убититъ си въ боеветъ другари. Всѣки день умираха десетки войници. Дружинитъ се топѣха